

เคล็ดไม่ลับของการทำงานให้สุดยอด... หมอกล้วย

เริ่มชีวิตข้าราชการครั้งแรกด้วยการเป็นหมอบ้านนอก จำได้แม่นว่าหิวกระเพาะหนึ่งใบนั่งรถเมล์ไป ร.พ. อมก๋อย ท่ามกลางสายฝนพรำ ยามเห็นสภาพครั้งแรกคิดว่าเป็นคนใช้ไม่ใช่หมออะโด้ (หมอใหญ่) สมัยนั้นถนนลาดยางดูดีมีเส้นเดียวทั้งอำเภอ ที่เหลือเป็นขีตบดเปียบบนพื้นโลกดูคล้ายถนน เวลาออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่จึงต้องพรมีดพรั้าจอบเสียมไปทำหนทางด้วย เพราะเส้นทางดินลูกรังคดเคี้ยวลัดเลี้ยวไปตามหุบเขาลำห้วยนั้นหฤโหดมาก เล่นเอาลุงเขียวสะบักสะบอม ขับต่อไปจนไปต่อไม่ได้ก็ลงเดินเท้าสะพายกระเป๋าถุงนอนแบกลังยาลัดเลาะป่าเขาลำเนาไพร ดูทิศทางตามพระอาทิตย์พระจันทร์กันไปจนกว่าจะถึงหมู่บ้าน บางพื้นที่ต้องเดินถึง 4 วัน 3 คืน อ้อ...ลืมแนะนำ ลุงเขียวเป็นรถจี๊ปซราภาพที่ผ่านศึกมาอย่างโชกโชน แกตรากดำกร้าแดดกร้าฝนมาช้านานจน

มาใช้ชีวิตบั้นปลายที่ ร.พ.อมก๋อย ไม่รู้ผู้ที่ส่งลุงมาที่นี่คิดถูกคิดผิด เพราะลุงแทบไม่ได้พักเลย เราพาลุงตลุยป่าขึ้นเขาลงเหว...เฮ้ย...ห่วย สังขารลุงเขียวโถมเหลือใจ เด็กกะเหรี่ยงยังมองออกเลยว่าตัวถึงลุงมันเอียง แถมยังชดน้ำมันยังกับเกิดมารวยเป็นลูกเศรษฐีเสียกระนั้น แต่เราก็กังดูแลอย่างดีเพราะไม่รู้จะไปอี้อรคั่นไหนได้อีก มืออยู่เพลหาหนึ่งถูการยืมลุงไปขนพินไว้ก่อกองไฟให้ญาติคนไข้แล้วไม่ได้ขงถึงน้ำมันใส่รถกลับคืน วันรุ่งขึ้นลุงเขียวพาเราออกหน่วย แกไม่กระดิกเข้มเดือนเรารู้สึกว่า น้ำมันหมดกลางเทือกเขาทำเอาเราเกากบาลเพราะเป็นเรื่องใหญ่มาก ต้องตั้งสติหาทางออก ดีที่มีผู้ใหญ่มาสำรวจแรร้อยไม่ไกลจุดเกิดเหตุ หัวหน้าค่ายเคยมารับการรักษาจากฉันทันเลยไม่ต้องอธิบายกันยืดยาว ขอหยิบยืมน้ำมันมาก่อน ตอนขากลับลุงเขียวยังงอแงทำตัวไม่น่ารักอีก คราวนี้เบรกแตก ตื่นตื่นหวาดเสียวสุด ๆ

“เหลือเราสามคนเท่านั้นหมอบ ห้าหมอลับนะครับ ถ้าผมสั่งว่าโดดให้กระโดดออกไปให้เร็วที่สุด” สารธีก่าขับ “คือจี้ครับ ผมเหยียบเบรกได้แป๊บเดียวมันก็จะหาย ถ้ายังหยุดไม่อยู่ ก็ลากเกียร์ต่ำซื้อเวลาได้บ้าง ถ้าช่วงทางลงไม่ชันมาก ก็พอไปไหวครับ ยังไงค่อยว่ากันอีกที” ฉันทึ่งแล้วหนาวจับใจ ยังรับใช้ชาติได้ไม่เท่าไรเลย

ขากลับพานพบท้องฟ้าสดใสที่แต่งแต้มด้วยปุยมะฆาตวอลลอยตัวอ้อยอิงไปตามขุนเขาสีม่วงทิวทัศน์เดิมนั่นแหละ แต่เพลานี้ไม่ยักจะสบายใจเหมือนขามา มัวแต่ลุ่นเหยียบห้ามล้อไปกับพ่อสารธี ฮอโรมันอะดรีนาลีนหลังจากความตื่นเต้นเวลาลุงเขียวเข้าโค้งหรือลงทางชัน

“เฮ้ย....เฮ้ย....อย่า!” สารธีร้องเสียงหลง ขณะที่รถกระบะร่นกระทงคันหน้าเกิดเครื่องดับถอยหลังหลุน ๆ ลงมาจากตลิ่งชัน ตูดพุ่งเข้าหาหน้าลุงเขียวอย่างรวดเร็วไร้ความเคารพยำเกรง

“ถอยไป ถอยไป เอารถหมอลถอยไป” เสียงคนนั่งท้ายกระบะตะโกนสวนมาด้วยความตื่นเต้นไม่แพ้กัน พร้อมโบกไม้โบกมือไล่

“ถอยไม่ได้.....เบรกแตก.....หลบไป” คนขับรถตะโกนกลับไปทันควันแทบไม่ให้จบประโยค รถกระบะเอียงวูบเข้าข้างทาง หักหลบไปอย่างฉิวเฉียด พวกเราถอนหายใจเฮือกด้วยความโล่งอก คอยให้ขวัญกำลังใจลุงเขียวคลานกลับ ร.พ.อย่างปลอดภัย

เหตุการณ์นี้ทำให้ฉันทันคิดถึงความไม่เที่ยงมากขึ้น รู้วันเกิดไม่รู้ว่าตาย **จึงเลิกนิสัยผลัดวันประกันพรุ่ง** มุ่งมั่นทำงานที่เจ้านายให้ทำหรือไม่มีใครทำ เลยมีประสบการณ์หลากหลายสุดขั้วไปทั่วไทยจนถึงต่างประเทศที่องค์การอนามัยโลกส่งให้ไปเป็นผู้เชี่ยวชาญ ว่าที่ประทับใจสุดก็เกาหลีเหนือแหละค่ะ เพราะต้องได้รับเลือกพิเศษจึงได้เหยียบแผ่นดิน หลังจากทำงานหลายที่แล้วคืนสู่เหย้าตอบแทนบุญคุณคณะแพทยศาสตร์เชียงใหม่

เวลาผ่านไปไว้มาก มัวสนุกกับการทำงานจนจวนเกษียณแล้ว ไม่เคยนึกเหมือนกันว่าเป็นหมอระบาดวิทยาภาคสนามจบปริญญาเอก ระบาดวิทยาโรคติดเชื้อ จะมาทำดนตรีบำบัด เสี่ยงบำบัด โรคจากการประกอบอาชีพ มลพิษทางอากาศ ไหลตาย อ้วนลงพุง ภัยพิบัติ อุบัติเหตุ จราจร แมงกะพรุน โรคโควิด19 จนถึง สอนผู้บริหารทำแผนยุทธศาสตร์ทั้งทั้งที่ไม่เคยเรียนและเป็นลูกน้องมาตลอดชีวิต ทำงานเพราะเอาปัญหาของชุมชนบ้านเมืองมาเป็นตัวตั้ง ส่วนคน เงิน ของจะตามมาเองคะ เวลาใครถามว่าเชี่ยวชาญด้านไหนก็ได้แต่ตอบว่า ‘My specialist is general.’

ทว่า...ชีวิตนี้ไม่มีอะไรได้มาเปล่าๆ ต้องตะเกียกตะกายฝึกฝน คั้นคว่ำขยันหมั่นเพียร มาหัดว่ายน้ำท่าผีเสื้อตอนแก่ เป่า saxophone ขลุ่ยจิ้น XUN (เครื่องดนตรีโบราณ) แบบมวยวัดเพราะอยากช่วยเด็ก ทำคอมพิวเตอร์เป็นเพราะอ่านคู่มือภาษาอังกฤษได้ ดำน้ำเป็นเพราะไปช่วยชาวเลเรื่องโรคน้ำหนึบ เขียนหนังสือเพราะคนเรียนอยากใช้เลยทำ เป็นวิทยาทาน ลามไปจนถึง บทความราวร้อยเรื่อง ทำ blog ถ่าย VDO เผยแพร่ตาม

website YouTube และสื่อต่าง ๆ

ส่วนการทำงานที่เป็นเรื่องใหม่ ไม่มีองค์ความรู้ ผู้มีส่วนได้เสียมากมาย หลากหลายผลประโยชน์ทับซ้อน และอ่อนไหวในเรื่องการเมืองการทูตนั้น ล้วนแล้วแต่กระแทกจิตใจให้หวั่นไหว โดยเฉพาะยิ่ง งานที่สวนกระแสความคิด ความเชื่อของผู้คนนั้นยิ่งกว่าเข็นครกขึ้นภูเขา ที่ก้าวข้ามมาได้เพราะ**เข้าใจใน** **โลกธรรม รอดได้ อดได้ ทนได้ วางได้ มีเป้าหมายในชีวิตชัดเจน รักในสิ่งที่ทำ**

เพียรทำในสิ่งที่ใช่ ใส่ใจมุ่งมั่น ดังนั้นการลงพื้นที่จึงเสมือนไปเยี่ยมญาติ ทำงานแบบไม่มีศัตรู มีแต่มิตรที่ยังไม่เข้าใจกัน ฉันทึ่งเชื่อเสมอว่า ทุกผลล้วนเกิดแต่เหตุค่ะ ดังนั้น **สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจึงดีเสมอ** ปัญหาจึงมีไว้ให้**ลับปัญญา** มิได้มีไว้ให้แบก ขอขอบคุณความจนและคนที่ฉันเรียกว่าพ่อที่คอยพราสอนให้ **คิดเป็นและใช้ชีวิตที่สมดุลทั้งกายและใจ**

